

**SARASVATI (osnivateljica njemačkog ashrama) O BABAJIJU
(razgovor vodila Anamika 1988. godine)**

Kako si došla do Babajija?

Boravila sam u budističkom samostanu u Koreji. Tamošnji majstor htio je da ostanem, to mi je nekoliko puta govorio, rekao mi je da obrijem kosu, ali nisam htjela. Nekako sam osjećala da to još nije to, iako su mi budisti veoma bliski. Iz Koreje sam otišla u Indiju. Imala sam osjećaj da se moj majstor nalazi negdje u Indiji, to mi je bilo potpuno jasno. Ali nisam znala tko je on. Jednoga dana osjetila sam u sebi neki glas te otišla u Indiju. Nakon 14 dana u Indiji srela sam Babajija.

A kako u velikoj Indiji pronaći Babajija?

Kako ga pronaći? On tebe traži, on te privuče k sebi. To mi se već i prije jednom dogodilo, u Europi... netko me vukao, već 1972., netko me vukao kao nekim užetom i znala sam da dolazi iz Indije, ali tada nisam imala hrabrosti otići.

To je bila tvoja intuicija ?

Ne, bilo mi je posve jasno, nije bilo kao intuicija. To je bio fizički osjećaj, tri mjeseca me netko vukao užetom.

I kako si znala da to dolazi iz Indije ?

Jednostavno sam znala, ne znam kako, to je Baba tako napravio. Ali onda nisam mogla otići, bila sam u prilično intenzivnoj vezi i nisam htjela.

Bavila si se svojim zanimanjem?

Da, ja sam liječnica. Radila sam u bolnici kao anestetičarka, deset godina. Tih deset godina u bolnici bilo je dosta naporno.

Znači to nije bio tvoj poziv...

Mislim da u ovim igrama svijeta ne postoji pravi poziv.

I onda si popustila pritisku da odeš u Indiju i otišla u - Koreju?

Ne, ne, to me je poslije prestalo vući, završilo je. Ali sam uvijek nekako imala u sebi osjećaj da moram uraditi nešto što ima nekog smisla. Dugo vremena sam se bavila zenom, sada već 20 godina, uvijek pomalo, išla sam na tečajeve i svaki dan sam radila nešto kod kuće. I onda sam otišla u Japan i Koreju.

Koliko si se bavila budizmom?

Čini mi se da sam bila budist u mnogim inkarnacijama, uglavnom u vezi sa zenom... I tako sam tu opet nastavila. To mi se nekako spontano vratilo. I to baš snažno nakon završetka studija, kada sam imala oko 26 godina..

Jesi li prije toga bila religiozna?

Ne, uopće nisam vjerovala. I kada sam došla Babi još uvijek nisam vjerovala. Mislila sam da to sve funkcionira nekako psihološki, kao u zenu. Ni u zenu zapravo ništa nije dokučivo. Ali kada se čovjek u to upusti, onda nakon nekog vremena može nekako nešto spoznati, preko uma. Ali to za mene nije bilo to.

Uglavnom, kada sam došla u Haidakhan, nakon kratkog vremena mi je postalo jasno da se tu radi o nekoj sasvim drugoj dimenziji, da je ovo nešto sasvim drugo. I onda sam pomislila da je to ipak nešto religiozno, a ja to nikada nisam htjela. Razumiješ, na kraju je to bilo baš to. Bilo je čudno.

A kako si onda zapravo došla do Babe?

Iz Koreje sam u Indiju krenula s jednim Angloindijcem, poslije mi je postalo jasno da mi je tog čovjeka poslao Babaji. Jer, ja se nisam usudila ići sama u Indiju. U Japan jesam, ondje sam poznavala ljude. Ali za Indiju sam mislila: Pa kako ću ići onamo, nikoga ne poznajem, ne znam kamo ću... Nisam bila toliko neovisna. I onda mi je poslao tog čovjeka. Bio je redovnik u samostanu i rekao da ide natrag kući. Pošla sam s njime. Tako smo otputovali u Indiju. Došli smo u Rishikesh gdje je bilo užasno vruće. Sobu smo polijevali vodom, samo tako se vrućina mogla nekako izdržati... Ali ipak, odlučili smo poći u planine, gdje je hladnije, i to u Almoru. Tamo je bila Tara Devi, Amerikanka koja je već dugo godina živjela u Indiji. Rekla nam je da ide posjetiti svoga gurua i zamolila nas da je pratimo... I tako je krenulo. Njezin guru bio je Babaji. Mi isprva baš nismo ni htjeli ići s njom, ali budući da joj je bilo teško hodati, imala je problema s kukom, krenuli smo svi zajedno. To je bilo 14 dana nakon što smo stigli u Indiju.

I koji je bio tvoj dojam, kako ste išli u Haidakhan, pješice?

Da, to je tada bilo puno teže nego sada. Iz Haldvanija do Haidakhana smo pješčili, nije bilo autobusa. To znači dva, tri sata pješčenja više nego sada. Ili se išlo preko planina, to je bilo sedam sati pješčenja. A ja sam tada imala puno lošiju kondiciju nego sada, živeći na Zapadu. Sada se osjećam puno bolje, iako sam dvanaest godina starija, imam gotovo pedeset godina.

I Babaji te odmah primio?

Ne, nije. Kada smo stigli Tara Devi se brzo popela stubama i nestala. Mi smo prvo ostali dolje kod rijeke, a zatim smo se i popeli gore. Bila sam strašno iscrpljena pa sam brzo zasjela u neku tamnu prostoriju. Tek nakon nekog vremena pogledala sam oko sebe i vidjela da na podu netko leži... Pomislila sam, možda se srušio, kolabirao... Odmah sam upala u svoju ulogu liječnice i stvorila si nekakvu dramu, što ću sada uraditi, nemam ništa sa sobom... I tada sam pomislila - to je bila spoznaja mog života - pa ja zapravo ne mogu ništa učiniti.

Bez liječničkih aparata nisi ništa ili nešto slično?

Da, ali s njima isto tako, što god mi ljudi radili... Moj osjećaj je bio, što mi zapravo činimo. Liječimo jedan organ, ali čovjeka zapravo ne liječimo, ne činimo ga sretnim. Znaš o čemu govorim. Uvijek nešto prčkamo, nešto zamjenjujemo. Naravno, čovjeku se pomaže, ali istinito iscjeljenje je stvar duše.

I to ti je u tom trenutku pokazao?

Da, pokazao mi je sve to. Sav moj pogled na svijet, to što mislim da je sve bolesno i da se uvijek nešto mora liječiti, a zapravo se ništa ne može. Stalno kao da se moraju provoditi neke terapije, a zapravo se ne može ništa izliječiti. To je tako jer ON igra cijelu igru, Bog igra cijelu igru. Razumiješ li? Uistinu nije moguće ništa učiniti. U tom me je trenutku pogledao i nasmijao se, kao da potvrđuje, ali tako nekako da sam pomislila kako to sigurno nije on. A on je nastavljalo igru. Istog dana rekao mi je da ga preslušam, da je bolestan. Ali to nije bilo moguće, nije ga se moglo preslušati. Naprosto nisam ništa čula.

Je li ti se to kada prije dogodilo?

Nije. A ja sam se i svega toga dosta bojala. Već sam ionako imala toliko strahopoštovanja, jer tu je bila golema energija.

Misliš li da zbog uzbuđenja nisi ništa mogla čuti?

Ne, ne. Još sam mu pokazivala kako mora disati, kao što to radim s pacijentima. A on je uvijek samo udahnuo i zatim se ništa nije čulo.

Jesi li ostala u Haidakhanu?

Da, rekao je da ostanem, a kasnije me i poveo sa sobom na putovanje. Bila sam jedina strankinja, Gora Devi je tada bila na Zapadu. Nisam govorila hindi, ali je bilo sasvim ugodno. Budući da nisam razumijela o čemu ljudi oko mene govore, mogla sam se potpuno usredotočiti na sebe. Ostala sam tri mjeseca. A na putovanjima je bilo prekrasno. Ispunjavao mi je sve želje, kao da sam bila u raj. Putovali smo Mansing, dvoje njegovih pomoćnika i ja. Ja sam uvijek nekako trčala za njima. Posjećivao je neke ljude u srednjoj Indiji i bilo je tu čudesnih priča... Ali je bilo prekrasno, na sve sam zaboravila, bila sam izvan sebe, u nekom drugom svijetu. I moje misli mi je uzeo, bila sam sasvim prazna. Čista ananda, potpuno blaženstvo, i to je trajalo nekoliko tjedna. Ništa ne željeti, ništa ti ne nedostaje, ništa...

Kako se tvoj život promijenio otkada si srela Babajia?

Pa to se zapravo ne može objasniti... to je proces. Prije sam bila potpuno nesvjesna premda sam funkcionirala u svijetu, nije se primjećivalo. Ali ako se uspoređujem s ovime sada, tada sam bila potpuno nesvjesna. On me učinio svjesnom. I sve više vukao prema unutra. Jednom je rekao da je sve iznutra, da izvana nije ništa. Mi sve projiciramo prema van. A on te vodi prema unutra. S njim se nalaziš u sasvim drugom svijetu. Sve ti oduzima. Kao ljubomorni ljubavnik. Oduzima ti sve identifikacije, sve želje i sve što god te na svijetu fasciniralo. Sve ti oduzima malo-pomalo... Čudno je to...

I to da za tim ne žališ?

Da, ali to je nekako kao neki svijet između. Ne bih mogla reći da sam ga ja ostvarila. Više ne pripadaš tom vanjskom svijetu. Takav je put. Radi se o sasvim drugoj svijesti.

Znači tvoj način razmišljanja se promijenio...

Da, jako se promijenio. Sve se promijenilo. Ja, na primjer, nisam bila sasvim u tijelu, ali to nisam znala. A on me spustio dolje, sve do stopala. Jednom me poveo sa sobom na polje gdje su ljudi palili vatru. Tamo se nalazio neki zid po kojemu je tekla voda. Ja sam energetski bila u gornjim čakrama, a on mi je pojasnio da moram sići dolje. Zato me postavio pored vode koja je stalno tekla prema dolje. To je trajalo oko sat i pol, za to vrijeme on je trčao naokolo i vikao na ljude, a to je bila i poruka za mene. Uvijek bi prošao sasvim blizu pored me, a poruka je uvijek bila - nikako se ne usudi pomaknuti ni za sekundu. Ne miči se. Radilo se o tome da sa svojom energijom odem u stopala, tamo nikada nisam bila i toga sam se nekako bojala. Jasno sam osjetila trenutak kada je energija ušla u moja stopala. Istog trena on je došao i rekao: Idemo! Sve mi je pokazao i istodobno dao energiju da to mogu učiniti. Često mi je pokazivao neke stvari, nekamo me odveo i nešto mi pokazivao, a poslije mi je osvijestio što se tada u meni događalo. Mnogo toga podučavao je na simboličan način... Prvih šest dana uopće nisam shvaćala što on to radi. Uvijek je bio jako drag prema meni, poklanjao mi je slatkiše, vreću punu slatkiša... A ja sam samo mislila, čudno, pa što mu je... Nakon šest ili sedam dana nešto sam doživjela u špilji. U Burmi sam naučila jednu metodu meditacije i rekla sam mu da bi to htjela raditi. Ali on to nije htio. To me je začudilo, ali shvatila

sam da sve on čini, mi ne moramo raditi ništa posebno. Sam susret s njime već je yoga, time se već sve dogodi. Ali rekao je, naposljetku, da ipak mogu meditirati.

Rekao je da se usredotočim i da pokušam zamisliti/vidjeti svjetlo ili kuglu. U zenu se uvijek meditira na Ajna čakru. Sjela sam u špilju i kao da me zalijepio za tlo. Inače sam znala svako malo ustajati, ali tada se uopće nisam mogla pomaknuti. Svaki put kada bih se pokušala pomaknuti, osjetila bih neku struju ili visoki napon. Bilo je nevjerojatno, moguće je bilo samo sjediti sasvim mirno. Sat-dva se nisam mogla nimalo pomaknuti. I onda mi je pokazao - koncentrirala sam se i stvarno sam vidjela kuglu, zapravo disk i krajolik. Shvatila sam da sam to ja. Morala sam proći kroz taj krajolik, takoreći prošetati kroz sebe. A kugla se sve više povećavala i raspuknula, a zatim se pojavila još jedna kugla koja se isto tako povećavala i raspuknula. I svaki put kad bih skrenula pozornost, osjetila bih strah. Tada je netko gromoglasno rekao: Gledaj kuglu! Gledaj kuglu! I gledala sam je i pojavila se još jedna i postala sve veća i veća i raspuknula se... I više nisam mogla, to je sve veoma naporno. To se ponavljalo i drugi dan i postalo još intenzivnije, a treći dan još više. Na kraju je ta kugla izašla iz mene u beskrajno. Onda je bilo OK. Osjetila sam da se dogodilo nešto dobro, ali nisam shvaćala što. Tek kasnije spoznala sam da je on tako sa mnom radio, da je to bila kundalini.

Babaji u početku nije govorio, dvije godine uopće nije govorio, onda je pomalo počeo govoriti, malo- pomalo postajao je sve više čovjekom: sve je više jeo, u početku samo voće, kasnije i zrnje, a naposljetku čak je i pio kavu. Kao da se iz neke visoke svijesti sve više spuštao na Zemlju. I kada se potpuno spustio, otišao je.

I taj njegov pogled - dva puta me je tako pogledao... Kao na onim ranim slikama... Na slikama na kojim uopće ne izgleda kao čovjek... I poslije je ponekad znao tako gledati, to se nije moglo izdržati, ni na sekundu. Jednom mi se učinilo da njegova svijest iz beskrajnosti dolazi u njegove oči. Kao munja, s nekog drugog mjesta. Taj se pogled ne može dugo izdržati. Dva puta me je tako pogledao, na sekundu. Jednom mi je pokazao i svoj Rudrin aspekt. Rudra je razarajući aspekt. Moje oči su se počele nekako tresti, i to je on radio, kao da idu tamo-vamo. Za to vrijeme izgledao je sasvim drukčije, kao oni tibetanski budistički čuvari hramova koji se bore protiv demona, oni koji štite od zla. Sasvim divlji, crvenih očiju. Osjetila sam da je to energija koja održava ravnotežu u svemiru kad se ona poremeti. Ona opet uspostavlja ravnotežu, bez vezanosti, bez ega, energija sama po sebi. I to je bilo to. Nisam se bojala, to je jednostavno bilo tako.

Sa svima se mogao igrati, jer je bio božanski. On nije bio prosvjetljeni majstor, riječ je o sasvim drugoj dimenziji.

Jesi li srela i takozvane prosvjetljene majstore?

Da, više njih. U Koreji i u Japanu. Ali to je nešto sasvim drugo. U njima se još vidi čovjek i njegov put i sve to - Babaji je nešto posve drugo. Nešto nedokučivo. Nikad nisam vjerovala da netko takav postoji.

Možeš li nam ispričati priču o Mahendra Babi?

Mahendra Baba je Babajija dvadeset godina tražio po Indiji i svojom molitvom ga je onamo doveo. Jer, Babaji isto treba kanal, pripremu. A priča na 'drugoj strani', kod bogova, ide ovako: Kaže se da je Mahendra Baba inkarnacija Shakti, božanske majke. I ona je rekla Babajiju: Ti moraš nešto učiniti, moraš se inkarnirati, ljudi su toliko zalutali. I on kaže: U redu, idem, ali ti moraš sići prije mene i sve pripremiti. Svi bogovi se žale i ne žele da on ode. Zato im on kaže da mogu svi poći s njime, svi koji su oko njega, ali da se moraju utjeloviti kao ljudi i da moraju zaboraviti odakle dolaze. Tako kaže priča.

Babaji je prvih nekoliko godina bio potpuno Shiva. I onda kada sam ga ja upoznala. Bio je

veoma strog, svi smo ga se bojali. Ništa nije bilo dopušteno, sve se uvijek moralo blistati od čistoće. Uvijek je išao naokolo i govorio: Podigni ovo, počisti ono.. Saf-karo, cijeli dan, sve se moralo blistati. Sada je sve "ljudskije". On je, na primjer, ljude izbacivao iz sobe i vikao na njih, to je bilo kao kod vatrogasne službe, svi su se morali iseliti, jer nije htio da se čovjek previše udomi i da mu bude previše udobno i osobno. On to nije htio. Htio je da uvijek budemo budni, svjesni svega. Moramo biti budni 24 sata na dan i ponavljati mantru. Sve bi razbio, sve što bi sebi izabrali kao identifikaciju. Sve, razumiješ li?

Nije bilo lako... Ali u njemu je bilo toliko ljubavi da je ipak sve bilo dobro. A kasnije, kada sam se vratila u Haidakhan nakon dvije, tri godine - ili i nakon četiri godine - odjednom je bio posve majčinski, posve blag, sve je više dopuštao i manje se miješao.

Je li to bilo kada je i sve više počeo djelovati kao čovjek?

Da. Gora Devi kaže da mu se u početku nije usudila niti približiti. Ona je došla 1972. Bilo je toliko strahopoštovanja i energija je je bila nevjerojatno jaka... Uopće nije spavao. Cijelu noć sjedio je gore pored kuhinje, ondje je bio dhuni...

Gora Devi je došla 1972. A kada si ti došla?

1976. Malti (Maria-Gabriele Wosien) došla je 1974.

Kako sada živiš?

Babaji mi je rekao da moram osnovati ashram, uz njegovo vodstvo. Tako da sam od novaca koji sam imala kupila komad zemlje s dvije kuće od kojih je jedna bila potpuno razrušena, a i druga nije bila u dobrom stanju. Te kuće smo uredili i postale su ashram. Sada smo kupili još veći komad zemlje jer je Muniraji htio da se ashram proširi. Novac je došao od njemačkih štovatelja i sada želimo sagraditi hram. Babaji mi je jednom i rekao - to sam već bila zaboravila - da sagradim i ashram i hram. A ja sam mislila, pa kako ću to, nemam novca, morala bih se ponovno zaposliti kao liječnica. I rekao je da će to stajati 86.000 dolara. I to je sve bilo čudno. Nisam uopće razumjela. Čak još imam nacrt koji je on nacrtao. A sada, nakon devet godina, zamislite, počelo se ostvarivati. Muniraji je rekao da bi Njemačka trebala imati veliki centar. Posvuda smo tražili neko mjesto i na kraju se odlučilo za Riefferath. Nije li to čudno?

Imaš li želju ići u Haidakhan kada si u Njemačkoj?

Ne mogu reći. To je nekako prošlo. Iako mi je on rekao: You - all lifetime Haidakhan. I sada se osjećam jako povezana kada sam ondje. Ne postoji više fascinacija kao prije kad je on bio u Haidakhanu. Tada su svi uvijek htjeli biti ondje. I ja sam htjela ostati, ali uvijek sam se morala vraćati na Zapad. Moja karma je na Zapadu, moj rad i ono što ja moram riješiti nije u Indiji. On je također rekao da taj stari put yoge više ne funkcionira, to ostajanje u Indiji. Bilo je prekrasno kada je bio ondje, zauvijek sam htjela ostati živjeti u špilji i ništa drugo. On je uvijek govorio da to više ne ide tako, da za ovo doba vrijede mantra i karma-yoga. I da nije riječ samo o jednom mogućem odabiru, nego da se sada radi isključivo o tome. Sada postoji samo: mantra, 24 sata dnevno, mantra će te prevesti preko oceana svijeta. Ništa drugo više ne funkcionira. Ništa.

Uspijeva li ti to?

Ne, 24 sata dnevno mi ne uspijeva. Ona dolazi i odlazi. Ali na izvjesnoj razini automatizira se, dođe sama od sebe, iznutra, postaje dio osobe. I to je to. Više ne trebaš tražiti drugdje, jer ništa drugo i ne postoji.

Samo je ime, ali ime je put, barka. Prevozi te na drugu stranu. Mantra je suptilno tijelo, s mantrom se već nalaziš u njegovoj energiji.

Rekao je da svojim sljedbenicima ispunjava sve želje i da ih on štiti. I protect you, rekao je. I uistinu, čim postaneš njegov sljedbenik ništa ti se više ne može dogoditi. On sve radi, on te štiti, jer on pokreće sve te igre, ništa drugo i ne postoji. U Haidakhanu smo to stalno mogli promatrati, bilo je tako nevjerojatno. Stvarao je situacije, vodio ih, kroz razne osobe je pokretao cijelu igru.

Jesi li to primjećivala kod sebe ili kod drugih?

I kod sebe i kod drugih, svugdje. Pa sve je to bila jedna lila, božanska igra. Bilo je nevjerojatnih stvari, toliko nevjerojatnih priča.

Zašto stopala imaju tako važno značenje?

Rudolf Steiner je jednom rekao da su stopala ono najsvetije, ne glava. Čemu ćeš se kod Boga klanjati ako ne stopalima? Babaji je uvijek ostavljao svoju energiju Zemlji kada bi otišao. To mi je jednom pokazao. Stalno je dodirivao zemlju, svjesno, i punio Zemlju energijom. To sam i osjetila.

Put je preko predaje (surrender) i posvećenosti (devotion), a to se može učiniti samo prema stopalima. To znači, ti sam nisi ništa. Kada je čovjek potpuno prazan, tada može susresti Babajiju. Nema druge mogućnosti. Sve dok se nečega držiš, nekoga položaja, ega, ne možeš ga ostvariti. Na to upozoravaju/upućuju sva učenja, svi putovi. Moramo se isprazniti - raznim metodama... To je uvijek i milost, ali na tome se uvijek treba raditi. Rezultat je milosti, naravno, već i to da stupiš s njim u kontakt, ali to je isto tako i tvoja dobra karma. Mislim da je to sve nekako povezano... i već tisućama godina, čini mi se. U mnogim ljudima je posijao sjemenke koje će klicati u drugim inkarnacijama. Ne događa se sve odjednom. Kada sam prvi put stigla, rekao mi je: Ja se brinem za tebe, ne samo zadnja tri života. A ja sam pomislila: Čudno, pa što mi to govori?

Jednom mi je rekao: Tvoja je vjera mala. A ja sam pomislila: Vjera, pa što je to? Meni je to sve bilo nekako strano. Jednom mi je pokazao Sunce i poigrao se sa mnom. To je malo dulja priča... Počinje u mom djetinjstvu... Imala sam oko 12 godina i bila veoma naivna. Bila sam katolikinja i jednom su na Novu godinu u crkvi ukrali Presveto. Oltar je bio potpuno taman, a energija u crkvi bila je nekako tjeskobna. Presveto je za mene predstavljalo nešto kao Sunce. Bilo mi je strašno što ga je netko ukrao. Još se sjećam kako je moja majka rekla, zamisli, ukrali su Presveto. Tri dana bila sam izvan sebe i vikala sam: Ja ga nisam ukrala. Na sebe sam prenijela osjećaje krivnje, bilo je strašno. Kasnije sam sve to zaboravila. I onda, kada sam jednom sjedila u hramu u Haidakhanu, ispred sebe sam vidjela jednu ruku sa Suncem. Bilo je to usred bijela dana... i ta ruka je Sunce opet postavila natrag na oltar. Pri tome sam čula glas koji je glasno rekao: Ishvara. Bog. A u dijalektu mog rodnog grada Išvara znači: *Ja sam bio On*. Pokazao mi je kako on sve to radi, kako se igrao s time. Možda zato da bi se u meni počelo nešto razvijati, moj intelekt ili tako nešto. U sve sam "ulazila" glavom, misli su mi bile oštre. U Koreji sam uvijek dobro mogla sve povezati, do najvećih visina. A onda je moj korejski majstor rekao: Objasni mi to. A to nisam mogla... Možda mi je Babaji pomagao da se taj dio mene razvije do kraja, kako bi mogao završiti...

On ti i daje vjeru i uzima je od tebe. On sve to igra, zapravo mi ništa ne možmo.

Je li to sada lijepo ili tužno?

Pa, ne znam, ne znam.

On se može i s tobom susresti, ako to želiš. U Puranama piše da Shiva voli susretati svoje sljedbenike. Ja sam ga susrela u južnoj Francuskoj prije nego što sam ga vidjela u Haidakhanu. Viđenje je trajalo samo minutu, ali je bilo veoma intenzivno. Bilo je to za vrijeme ljetnih

praznika. Osam dana provodila sam u nekom malom dvorcu gdje je sve bilo pomalo neuredno i prazno za vrijeme ljeta. Jednoga dana je došao stariji čovjek i ubrao puno ruža, cijeli buket i poklonio mi ih. Pogledao me u oči, veoma me lijepo pogledao, ali ništa nije rekao. Ja sam sjedila u autu, s ružama u krilu i nitko nije ništa rekao, ni moji prijatelji. To me je veoma dirnulo. Bilo je to davno. U Haidakhanu mi se ta slika vratila u meditaciji i Babaji je rekao: To sam bio ja. I glasno mi je rekao: Rosemadam. Uvijek se sa mnom igrao s ružama. Jednom kada sam bila u Haidakhanu, stalno bih nalazila ruže. Svaki dan po deset, petnaest i tako nekoliko mjeseci. Na stubama je uvijek bila ruža kad god sam prolazila. Tada sam mislila da ja to sve zamišljam. Ali sada ih uopće više ne vidim. Sada je kao u pustinji, nema ničega. Sveta Tereza Avilska jednom je rekla: Na početku su svuda samo ruže, a poslije samo trnje.

Na početku je bilo predivno s njime... Za mene je uvijek bio i zen majstor. Pospremala sam njegovu kolibu i osjećala da moram uraditi tako da uvijek bude neko čisto, slobodno mjesto gdje bi on mogao sjesti ako bi slučajno tog trenutka ušao. Jednom nisam bila dovoljno pažljiva i ostavila sam krpu usred sobe i on mi je odmah pokazao da to nije dobro...

Sve je znao... Moju sestru je neko vrijeme vodio alkemijskim slikama. Ona je tada i rekla kako misli da je bila alkemičar. Bilo je šašavo. Uvijek je počelo sa zmajem u drugoj čakri... protiv njega se morala boriti. Ja sam bila ađutant, morala sam vikati, pazi, pazi... i to je trajalo četiri tjedna. Svaki dan nešto drugo... Iz tog zmaja izašao je orao s dvije glave i dvije krune, zračni element. A iz njega je izašao dragulj, to je bio kao kundalini prolaz. Na taj način je otvarao energiju. To je trajalo četiri tjedna, uvijek je bila minutu gore, zatim minutu dolje. I onda opet sve ispočetka. Zmaj je predstavljao njezine osjećaje. Alkemičari to baš tako i opisuju - orla s dvije glave i dvije krune. I tu se pojavio dragulj, lapis philosophorum ga zovu alkemičari, kamen mudraca. A Babaji je moju sestru nazvao safir. Dao joj je ime Nilam što znači safir.

Je li se ona time bavila i prije?

Ne, uopće. To se odjednom počelo događati, psihički je bila potpuno izvan sebe. Rekla sam joj neka samo promatra.. Ali je to bila drama...

To se događalo u Indiji?

Ne, nego kod kuće. Prije toga je bila jednom u Haidakhanu. Vrijeme i prostor se ionako nalaze samo u umu. Iluzija su.

Mene je jednom pitao kojoj religiji pripadam. Odgovorila sam da sam kršćanka, a istog sam trena pomislila da to uopće nisam, da to više ne želim. Zatim je rekao da nisam kršćanka, nego hinduistica. I onda je u nekoliko tjedna na mene svalio svu tu „hinduističku priču“, mitologiju itd. Bilo je kao neko prepoznavanje.

U Vrindavanu me je poslao da stanujem kod jedne žene u kući. Ona mi je rekla kako joj je Babaji rekao da poklonim sve knjige koje imam... Jednu sam si ostavila. I tu sam otvorila i odmah pronašla odgovor u njoj, spoznaju. Jednom mi je dobacio neku vrećicu s voćem, a na njoj je pisao odgovor onoga što sam htjela znati. Bilo je nevjerovatno, događalo se jedno čudo za drugim.

Uvijek sam se pitala što je zapravo Bog, što to znači. Onda me pozvao i rekao je: Bog: generator, operator, destroyer - sve u jednom, Brahma, Vishnu, Shiva.

Neko vrijeme je svaki dan dolazio odjeven u drugoj boji, osam dana za redom. Na unutarnji način mi je tako tumačio što svaka boja znači...

Nikada ne možemo znati gdje se netko nalazi u svom razvoju, jer uvijek nastavljamo tamo gdje smo stali...

On je Bog bogova i Bog demona. Tu je bilo i tamnih strana. Démoni mu se isto klanjaju, samo oni to čine iz sebičnih razloga. Drugačije su motivirani...

Puno se igrao i s imenima. Sarasvati je Shakti Brahme, njegova kći i žena. Povezana je s umjetnošću, s glazbom i muzama. To mi je već puno govorilo o meni, tu sam se mogla vidjeti. Uvijek sam voljela čitati, i prije nego što sam išla u školu, a Sarasvati se često i prikazuje s knjigama. Pronašla sam puno paralela - kako joj uvijek toliko treba da dođe do njega. On uvijek pita gdje je... Tu se isto mogu prepoznati. Nekako se voli i svađati, svađa se s drugim bogovima. Vishnu ju zavoli, ali za kaznu mora jednom četvrtinom pripasti Brahmi, a četvrtinom biti na Zemlji. Ja to u sebi mogu vidjeti... Uvijek mi se čini kao neka kazna to što je moja svijest ovdje...

Ali naša ljudska egzistencija nam nešto drugo i ne dopušta?

Ne, otkupljenje se događa preko Zemlje, ali to je teško... Uvijek mi se činilo previše grubo. S Babajijem je prvi put postalo nešto suptilno, energetsko... Iznutra sam ga uvijek mogla shvatiti, ali kad sam otvorila oči imala sam problema s onime što je izvana. Iznutra sam mogla držati povezanost, ali kada preko osjetila krenemo prema van - onda je vani nešto sasvim drugo i to je kao neka suprotnost. Jednom mi je poklonio praznu kuvertu, a zatim još jednu na kojoj je pisalo *Babaji* i s tom me udario po glavi. Nisam odmah znala što mu to znači, a onda sam se sjetila: kada sam ja prazna, tada je on kuverta, on je ono vanjsko. I pomislila sam kako je on zapravo i posvuda vani, čovjek samo mora biti prazan... zatim je došao, stao ispred mene i rekao: Onda, Sarasvati, što kažeš sada?

S Nilam je igrao taj prolaz s draguljima, sa mnom se igrao svadbe: prsten... obred vatre... vjenčanje... simbolički...

Kada sam doživjela ono u špilji, satima mi je govorio - iznutra, kao unutarjni glas - tri rečenice, stalno iznova: da je to za sve, "for all". To sve što radi sa mnom je zato da bi to pričala drugima. Tako je uvijek i bilo. Kad god bi nekomu nešto o njemu govorila, uvijek je toj osobi pomoglo u određenoj situaciji. Stalno je ponavljao "for all" a zatim: No teaching, only help, no teaching, only help, stalno je to ponavljao. Osim toga, rekao je: No honors, no honors. To je spominjao kao program. Puno se igrao s bojama, brojkama i tako, ali o tome se već moralo nešto znati.

Njegovo tijelo je bilo veoma čudno, hodao je kao dojenče... Na njemu je uvijek sve izgledalo prekrasno, savršeno, svaki pokret... i ono što je nosio. U Puranama piše da Shiva ima širok vrat i to je stvarno imao. Jednom, kada je sjedio u njihaljci, podigao je kosu i vidjela sam mu vrat, bio je neobično širok, ali lijepo oblikovan. U Puranama piše da Shiva ima velik trbuh i da se cijeli svemir nalazi u njegovu trbuhu. A to je i Babaji rekao... Ponekad je plesao na kamenu...

U početku sam bila veoma stidljiva i nisam ga se usudila gledati, niti kad sam se pred njim poklonila, zračio je nevjerojatnom energijom. On je svime kormilario. Nije mu se moglo približiti ako on to nije želio. Kao da je postavio neku granicu preko koje se nije moglo preći i prići bliže.

Zadnjih nekoliko dana moga boravka s njime, gledao me u oči, dugo i ozbiljno. I onda se popeo na kamion jer je nekamo putovao i opet me pogledao u oči, veoma ozbiljno. Pomislila sam kako je to kao neki oproštaj, ali nisam htjela dalje o tome razmišljati. A onda je stvarno tako bilo. To je bio oproštaj, naš zadnji susret, oko godinu dana prije njegova odlaska, u siječnju 1983...

Činio je čudne stvari. Naslikao mi je nekoliko slika, mnogo je slikao. Jednom sam s njime sjedila na terasi kada je slikao šest, sedam slika... Naslikao bi nebo na jednu sliku, pa onda na sljedeću, pa na treću. A ja sam mu morala gurati slike. Nakon toga je naslikao brda, na prvu sliku, pa na drugu, pa na treću, svaki put malo drukčije. Pa onda snježne planine na prvu, drugu, pa treću sliku... Ja sam slike stalno morala gurati i pri tome jako paziti kako to radim. Uvijek sam napravila nešto krivo, radilo se o usklađivanju... Kasnije sam shvatila. Htio mi je reći da su njegove teme prijelazne. Kasnije sam to vidjela na ljudima kod nas u ashramu... Ako se nađe pet, šest ljudi, onda često rješavaju isti problem, ali kod svakoga izgleda malo drugačije. No u biti se radi o istoj stvari. A moja je zadaća gurati slike...

Često sam razmišljala kako bih to sve trebala napisati, ali imam neku blokadu. Čini mi se da je on to sa mnom radio i igrao da bih o tome pričala, kao da je on to htio baš tako...

Jednom smo bili negdje na putu, u Muradhabadu, pozvao me u neku malu prostoriju gdje je bilo puno ljudi. Na podu je sjedilo dvoje mladih ljudi, a pred njima papir s nekim crtežima, a njihov prst na nekoj kapi. Izgledalo je kao neko proricanje... Babaji mi je rekao da mogu nešto pitati. To je bilo kao da sanjam, jer inače je uvijek govorio da se ne smije ništa pitati. Pored njega bio je jedan izrezbareni štap i Babaji je rekao da je to Nim Karoli Baba i da će mi on odgovoriti na pitanje. Babaji je uvijek prenosio na nekog drugog, nikad nije rekao da on tako kaže. Isprva nisam znala što da pitam, a onda sam osjetila da on to sve vodi. Pitala sam kako se može izgubiti ego i vidjeti Boga. Rekao mi je da zatvorim oči. Ja sam pomislila kako ću onda vidjeti veliko svjetlo. Ali nije bilo ničega. Onda je rekao da otvorim oči i da gledam. I rekao je da je on Bog. Ja to nisam vjerovala, mislila sam kakve su to čudne igre. Jedan čovjek iz Ghane izgubio je mnogo novca. Babaji mu je rekao da će sljedeće jutro na hodniku nekoga sresti. Sljedećeg jutra, oko devet, ja sam ga srela i pitala ga što je s njegovim novcem. Odgovorio je da mu je svejedno. Postalo mu je svejedno, spoznao je da nema nikakva značenja.

Jednom me je u Haidakhanu poveo sa sobom u šetnju i rekao mi da sjednem na panju. You sit, I come, tako je rekao. To je često tako radio. Onda samo sjediš i više se ne možeš maknuti s mjesta. A on je otišao na drugu stranu rijeke, gdje su počeli rušiti dio brda, hramovi tada još nisu postojali. Babaji je radnicima pomagao zemlju bacati dolje. Iz doline rijeke mogla sam ga promatrati. Čekala sam i čekala, prošao je sat vremena, bilo mi je dosadno i stalno sam mislila kako ga još nema natrag. Tada sam se sjetila Talijanke koja se zvala Fakirolu. Bila je malo šašava, nekako vidovita, ali je i puno pušila... Ona nam je znala govoriti da gledamo lagano, opuštenih očiju i da ćemo onda vidjeti drugu stvarnost. I ja sam iz silne dosade na tom panju počela opuštati oči i odjednom sam u svem kamenju vidjela lica. Svih vrsta i različitih izraza. Iako mi nije sasvim jasno zašto duše žive u kamenju.

Opustimo oči i koncentriramo se na daljinu?

Sada kada to radim, pojavi se carstvo ljepote. Kada drukčije gledam, sve je savršeno. Sve što vidim nekako je lijepo. Čudno je to...